

Pilaitės poezijos maratono atkarpoje „ANT ŠILKINIŲ VASAROS SPARNŲ“ – Genė Astrauskaitė-Remeikienė

Genė Astrauskaitė -Remeikienė, Martyno Mažvydo progimnazijos gimtosios kalbos mokytoja, kurios eilės publikuotos ne tik Pilaitės poezijos pavasariams skirtuose leidiniuose, bet ir panašių intencijų rinkiniuose, pirmoji pasirodo vasaros Poezijos maratono atkarpoje po sparnuota rubrika: „ANT ŠILKINIŲ VASAROS SPARNŲ“. O kad jos posmai gimę ant tokių sparnų, galite įsitikinti patys:

Ant šilkinų vasaros sparnų

Ant šilkinų vasaros sparnų
Savo baltą gėlę auginu.
Gėlę gėrio, meilės ir svajonių,
Gėlę atminties, draugystės ir klajonių.

Nukeliausiu ir į Tavo širdį...
Pasibelsiu skambiai – širdys girdi
Vasaros sparnų plevenimą –
Trumpą, žydintį gyvenimą...

Skrisime abu laimingi
Ant šilkinų vasaros sparnų.
Pakeleiviai moja, laimės linki,
O aš juos pakilti virš būties kviečiu...

***

Rievės akmenyj
raštais apsvijoj.
Veidas vandenyj
žydinčių lelijų.

Metai lyg akmuo
prislėgė krūtinę.
Ar yra dalmuo
skaičiui paskutiniam?

Veidas vandenyj
žydinčių lelijų.
Skausmas akmenyj
ratais apsvijoj.

Pėdos po pakrantę
vaikščioja basom.

Dar ištieski ranką
vakaro žarom.

Ajerai

Pakvimpa meile
Ajerai ir duona...
Nustebęs suglumai –
Berods ir vakar
Šitas kvapas
Smelkėsi į širdį...

Sekmadienio rytais,
Kaip
Žodis duotas
Upėtakio dainavimas
Vis girdis.

Ir ajerų daugėja
Glėbyje.
Taip duona kvepia...
Nudžiugęs suglumai –
Juk kranto
Smėlyje
Vaikystės pėdos...

Kreivutės tavo
Pėdos
Keistai striksėdamos
Į horizontą
Lekia...
O ajerų daugėja
Ir duona šitaip kvepia...

Vandens lelija

Balta. Rausvėju žiedo viduryj.
Karališka. Išdidžiai santūri.
Tarsi iš vaško išlieta
Vandens aš numylėta lelija.

Tave turiu. Taveš aš neturiu.
Toli krantai – nepasiekiu aš jų.
Atplauk, kai saulė mes šešėlių,
Iškelk delnuose meilę – gėlę.

Raganė

Kerais apraizgė sieną, labirintu –
Po tavo langu violetinė raganė.
Ir ilgesys toks violetinis nukrinta –
Kodėl ir kaip – tik ji viena išmanė.

Pro sieną kambario, pro malda, miega,
Pro pastatytą užtvara, pro sargus
Valiūkiškai ji violetinė įbėga
Į labirintą savo įveda už rankos.

Rožė

Juk žinom tavo sielą...
Raudoną, kvepiantį ir mielą
Keli į saulę savo širdį – žiedą.
O žiedlapiais rasa nurieda.

Juk žinom tavo sielą –
Ją vystai į spygliuotą vielą.
Trapi esi. Taip trokšti apsiginti –
Visi, visi kėsinas nuskinti!
Jaunystei žiedas, saulei.
O, nedėkingasai pasauli,
Trumpam pasimerki tu grožį! –
Pravirksta nugalėta rožė.

Takažolė

...žolele, želianti ant tako,
neši mane
į vasarą,
neši mane
į rudenį,
neši į smėlio
kauburėlį,
kur ilsisi motulė,
kur ilsisi tėvelis –
kur ilsisi mane mylėję...

...žolele, želianti ant tako,
kuklus, kilnus
gyvenimas gi tavo –
vesti kitus,
nešti kitus
vis takeliu, vis

graudžiai išmintu
takeliu,
vis savimi,
takažole žolele,
iki kelio galo...

***

Kryžkelių kryžkelės,
Kryžiais sugulusios,
Kurioj šalelėj
Mano duobėtas?

Akmenys – žvaigždės,
Vėlė motulės...
Kelias rugiais
Užsėtas...

Kaip man praeiti,
Kaip nepalaužti
Gyvybės baltosios
Sparnų?

Akmenys – žvaigždės,
Vėlė motulės
Veda rugelių
Taku...

***

Žaliose šakose – karoliukai žali.
Žalio ryto dangaus žolėje – liūdesys.
Pasipurtytys pušelės ir žemė skambės
Nuo sudužusios laimės rasų debesies.
Žalio spyglio strėlė – tiesiai tiesiai širdin...
Pakibau sklidina ir nukrist negaliu.
Didis lašas vilties, mažas gurkšnis – žemyn.
Gal kartosiuos žolės želmanėliu mažu?..

Vivaldžio „Metų laikai“

Virpantis smuikas griežia Vivaldį –
Metų laikai per atmintį skrieja.
Virpantis smuikas pavergia, užvaldo –
Žiemos, pavasariai, vasaros... Liejas

Rudens liūtys. Nostalgija dvelkia...
Virpančio smuiko stygas vis liečia
Strykas, jį laikančios, mylinčios rankos –
Lapų kritimo šokiui pakviečia.

Tavęs čia nėra, tik metų dalelė,
Tik rudens liūtys, lapų kritimas...
Tu išeini – ir niekas negali
Tavęs sustabdyti. Tu – laiko kitimas...

Stirna

Medžiotojas stirną pašovė.
Jos žvaigždės akyse užgeso.
Nešiosiu širdį švino svorį
Ir baikštų gyvenimą tęsiu.

Iškęsiu perkūnijų griausmą,
Prieš audrą – alpiąją tylą.
Regiu vyzdžiuos plintantį skausmą,
Regiu – skausmas į dangų pakyla.

Ir krisiu liūtim į žemę
Lyg stirna – švino pašauta.
Jei mano likimas taip lemia –
Šuoliu per siaučiančią audrą.

Išnešiu ir meilę lyg kulka
Širdį. O tada – tegul miršta...
Te viršių žiedadulkės liūdesiu dulka
Ant gniaužiančių saujų juos pirštų.

***

Kai sudegs klevų laužai šie paskutiniai,
Paaukosiu tau dar mažą savo viltį.
Rieda ašaros rudens mediniais
Pakelių smūtkeliais. Gelia širdis

Pervertas septyniais kalavijais:
Išdavystės, meilės ir klastos...
O delnuose skleidžiasi lelijos
Baltos baltos – meilės ir kančios...